

Sygn. akt V KO 31/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **P.W.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 maja 2018r.,

wniosku Sądu Okręgowego we W., zawartego w postanowieniu

z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt III Ko [...] /18,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S.

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2017 r. do Sądu Okręgowego w L. wpłynął wniosek pełnomocnika P.W. o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 6 kwietnia 2007 r., trwające od dnia 4 kwietnia 2017 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w L. postanowieniem z dnia 17 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ako [...] /18, na podstawie art. 36 k.p.k. przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we W.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt III Ko [...] /18, Sąd Okręgowy we W., w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego

z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy P.W. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie, zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 6 kwietnia 2007r., trwające w okresie od dnia 4 kwietnia 2007 r. do dnia 30 kwietnia 2007 r. - z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Uzasadniając wniosek wskazano, iż wnioskodawca jest obecnie adwokatem występującym głównie w sprawach karnych, natomiast wcześniej pełnił funkcję sędziego Sądu Rejonowego dla W. Także czterech świadków zawnioskowanych przez wnioskodawcę pełniło wcześniej urząd sędziego zarówno sądu rejonowego jak i sądu okręgowego. Sąd wnioskujący wskazał nadto na charakter i zakres sprawy oraz jej szczególną specyfikę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu jest zasadny.

Na wstępie stwierdzić należy, że uprzednie przekazanie sprawy w trybie art. 36 k.p.k. do Sądu aktualnie wnioskującego nie stoi na przeszkodzie do skutecznego wywiedzenia przez ten Sąd wniosku o wydanie rozstrzygnięcia na podstawie art. 37 k.p.k. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2011 r., II KO 63/11).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podnoszono, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, o którym mowa w art. 37 k.p.k., odnoszone jest do sytuacji, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny. Niewątpliwie do okoliczności uzasadniających obawę o bezstronność sądu właściwego i spełniających powyższe kryterium należą sprawy, w których oskarżeni, bądź wnioskodawcy, pełnili urząd sędziego i są ściśle powiązani na gruncie prywatnym z orzekającymi sędziami. Taka sytuacja – co wykazał Sąd wnioskujący w uzasadnieniu postanowienia - występuje w sprawie niniejszej.

Wobec powyższego, podzielić należy argumentację zawartą w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego we W., że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości należy niniejszą sprawę przekazać innemu sądowi równorzędnemu

celem wyeliminowania - w opinii społecznej, a także samych stron postępowania - przeświadczenie o niemożności bezstronnego rozpoznania sprawy. W realiach sprawy jej pozostawienie w sądzie właściwym, w okręgu którego służbowe obowiązki sędziego pełnił wnioskodawca oraz zawnioskowani do przesłuchania świadkowie, stanowiłoby zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, jakim jest potrzeba ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywizmie i bezstronności sądu rozpoznającego sprawę.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań postanowiono jak na wstępie.

a.ł.